നിനക്കുവേണ്ടി

ഇ. ഹരികുമാർ

നിനക്കുവേണ്ടി

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

An Old Woman, a painting by G H Saber. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

നിനക്കുവേണ്ടി

തണുത്തു മങ്ങിയ വെളിച്ചം വിങ്ങിനില്ക്കുന്ന ബാർ. ശാന്തമായ കടൽപ്പരപ്പിൽ അകലെ നിന്നടുക്കുന്ന തിരകൾ പോലെ ശബ്ദങ്ങൾ സാവധാനത്തിൽ വന്നു വലയം ചെയ്യുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. ശബ്ദങ്ങളുടെ ആരോഹണമാണ്. കറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ അവ ഉച്ചസ്ഥായിയാകും. പിന്നെ അടുത്തിരിക്കുന്നവരോടു കൂടി ഉറക്കെ സംസാരിക്കണം.

രോഹിണി സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. എനിക്കു വിശ്വാസമാകുന്നില്ല. എന്നെ കാണാൻ നീ ഡൽഹിയിൽ നിന്നു കൽക്കത്ത വരെ വരുകയോ? നീ ഇവിടെയായിരുന്നപ്പോൾപ്പോലും എന്നെ അത്ര കാര്യമായിട്ടെടുത്തിട്ടില്ലല്ലോ.

അടുത്ത മേശയ്ക്കു മുമ്പിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു തണുത്ത ബിയർ മൊത്തിക്കുടിക്കുന്ന വെളുത്തുതടിച്ച ആൾ തങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണെന്ന് സുഹാസൻ മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ കറുത്തുതടിച്ച ഫ്രേയ്മുള്ള ഗ്ലാസ്സുകളിട്ടിരുന്നു.

'എനിക്കു സൺഗ്ലാസ്സിട്ടവരെ ഇഷ്ടമല്ല.'

' ചിലർക്ക് അതു യോജിക്കം.' രോഹിണി പറഞ്ഞു.

'അവരുടെ മുഖഭാവമെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല.'

'നിനക്ക് എപ്പോഴും ഈമാതിരി വിചിത്രഭാവനകളുണ്ട്.'

അടുത്ത മേശയ്ക്കു പിന്നിലിരുന്ന ആൾ അപ്പോഴും തങ്ങളെ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

'ദൽഹി എന്നെ വല്ലാതെ ബോറടിച്ചു. ഒരു മാറ്റം ഇല്ലെങ്കിൽ ശ്വാസം മുട്ടുമെന്നായി.'

'നീ ദൽഹിയിൽ പോയപ്പോൾ കറച്ച നന്നാവുമെന്നു കരുതി.'

'ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ മനസ്സിലായി ഒന്നും മാറിയിട്ടില്ലെന്ന്.' അയാൾ തുടർന്നു.

'ഞാൻ മാറിയിട്ടുണ്ടല്ലോ.'

'ഒട്ടും ഇല്ല.'

'നോക്ക്, ഞാൻ സാരിയാണുടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഇന്നു ശനിയാഴ്ചയല്ലേ? നീ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ എല്ലാ ശനിയാഴ്ചയും സ്കർട്ടല്ലേ ഇടാറ്.'

അവൾ സാരിയാണുടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നും, അതൊരു ശനിയാഴ്ചയാണെന്നും അയാൾ മനസ്സിലാക്കി. അത്ര നിസ്സാരമാണ്. എങ്കിലും അയാൾ സന്തോഷിച്ചു. ഒരു മാറ്റമുണ്ടാകുന്നതെത്ര നല്ലതാണ്. ദൽഹിയിൽനിന്നുള്ള പതിനെട്ടു മണിക്കൂർ യാത്ര ഒരു മാറ്റമുണ്ടാക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. എന്താണു സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് അറിയും മുമ്പു നിങ്ങൾ കൽക്കത്തയിലെത്തി. എതിരേല്ക്കുന്നു കണ്ണുടുത്തു. ഇവിടെ നിന്ന് ഓടിപ്പോകാൻ കാരണക്കാരായ, പരിസരങ്ങൾ, ഭാവങ്ങൾ, ഗന്ധങ്ങൾ.

'നീ സാരിയാണുടുത്തതെന്ന ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.'

'എനിക്കറിയാം. നിന്റെ ആസ്വാദനശക്തി എന്നെ എന്നും നിരാശപ്പെടുത്തിയിട്ടേ ഉള്ളൂ. മറ്റുള്ളവർ എന്തെന്നപ്പറ്റി എന്താണു പറയുന്നതെന്ന നീ കേൾക്കണം.'

'നീ സുരാജിനെയായിരിക്കും ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.'

'അല്ല. സുരാജ് ചൗധരി മാത്രമല്ല. മറ്റുള്ളവരും. പിന്നെ, നീ ഇപ്പോഴും വളരെ അസൂയാലുവാണ്. എനിക്ക ചൗധരിയുമായി നീ വിചാരിക്കുന്ന മാതിരി യാതൊരു ഇടപാടുമില്ല.'

ബാറിനുള്ളിലെ ശബ്ദങ്ങളെപ്പറ്റി സുഹാസൻ ബോധവാനായി. സംഗീതമല്ല, വെറും ശബ്ദങ്ങൾ, താളപ്പെടുത്താത്ത മുരത്ത ശബ്ദങ്ങൾ. എത്ര മധുരങ്ങളാണവ. സംഗീതമുള്ള ബാറിലാണെങ്കിൽ ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയില്ല. നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതും. മുമ്പെപ്പെടുത്തിയതുമായ ഒരു വലിയ ശബ്ദം മറ്റു ശബ്ദങ്ങളെ കീഴ്പെടുത്തുന്നു. പിന്നെയുള്ള ആശ്വാസം, ചേർന്നു നിന്ന നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ഒരിളം ശരീരം മാത്രമാണ്. ഒരിളം ശരീരം എന്നെന്നും ലഹരി പിടിപ്പിക്കുന്നതാണ്. കാമിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ, ആ ശരീരം ക്രമേണ വലുതാകുന്നു. കൈയിൽ ഒതുങ്ങാതാകുന്നു. പിന്നെ ആ ശരീരത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയില്ല. രോഹിണിക്കു തറിയാം. അത്തകൊണ്ടവൾ എന്നെ പൊറുക്കുന്നു.

'ഞാൻ ആകാശത്തു തോന്നിയതു?'

'ഒന്നുമില്ല. നിന്റെ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ ചിലതാലോചിച്ചുപോയി. നീ പോയപ്പോൾ ഞാൻ കാര്യമാകെയൊന്നും വിചാരിച്ചില്ല. ഉച്ചയ്ക്ക് ഓഫീസിൽ ഇരിക്കാറില്ല. ലഞ്ച് കഴിഞ്ഞാൽ ഡെയ്സിയുടെ ഒപ്പം പുറത്തു പോകും. രണ്ടു മണിക്കേ തിരിച്ചെത്തൂ. ഓഫീസ് സമയങ്ങളിൽ ധാരാളം ജോലിയുണ്ടാകും. ഇടയ്ക്കു തിരക്കിനിടയിൽ നിന്നെ ഓർമ്മ വരുമ്പോഴെല്ലാം സ്വയം ചോദിക്കും. ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന എന്ന പറയാത്ത ഒരു പയ്യനെപ്പറ്റി നീ എന്തിനോർക്കുന്നു?

'നീ സംസാരിക്കുന്നതു കേൾക്കാൻ എനിക്കിഷ്ടമാണ്.'

'ഞാൻ കാര്യമല്ലേ പറയുന്നതു? നീ ഒരിക്കലെങ്കിലും എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഒപ്പം കിടക്കുമ്പോഴെങ്കിലും?'

അത് ഉത്തരം പറയാൻ വിഷമമുള്ളതായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ താൻ അവളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നവോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു സമ്മതിക്കുന്നതിനെന്തായിരുന്നു തടസ്സം?

'നമുക്കു പുറത്തുപോകാം.' സുഹാസൻ പറഞ്ഞു. 'ഇതൊരു ഭ്രാന്തശാലയക്കാൾ പരമായിരിക്കുന്നു'

പുറത്തു ദിവസത്തിന്റെ വൃദ്ധമുഖം വാടിയിരുന്നു. ബാറിലെ കൃത്രിമവെളിച്ചം എത്ര ചതിവുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. പാക്ക്സ്ട്രീറ്റ് ഉണർന്നുകഴിഞ്ഞു. കൈകോർത്തു നടക്കമ്പോൾ രോഹിണി പറഞ്ഞു. 'നമ്മൾ ഓഫീസ് വിട്ട ദിവസേന നടക്കാനിറങ്ങിയല്ലേ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?'

'ഉണ്ട്. നീ അതിൽ ഇപ്പോൾ വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടോ?'

'ഛേ! ഞാൻ ഇതുവരെ ഒന്നിന്നും വ്യസനിച്ചിട്ടില്ല. നിനക്കറിയാമോ, അച്ഛൻ മരിച്ചത് എന്റെ പത്താം പിറന്നാൾ ദിവസമായിരുന്നു. അച്ഛൻ മരിച്ചിട്ടുപോലും ഞാൻ ഒരു തുള്ളികണ്ണീർ പൊഴിച്ചിട്ടില്ല. അന്നു മുതല്ക്കു ഞാൻ ഒരു 'ഭാഗ്യമില്ലാത്ത പെൺകുട്ടി'യാണെന്ന് എല്ലാവരും പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഞെട്ടാക്കിയില്ല. ആർക്കും എന്നെ ഇഷ്ടമില്ലെന്ന ധാരണയും വെച്ചു പലർത്തി ഞാൻ വളർന്നു. പതിനാലാം വയസ്സിൽ ഞാൻ മരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. എല്ലാവരും വിചാരിച്ചു ഞാൻ പിന്നെ ജീവിക്കില്ലെന്ന്. അന്നു ഞാൻ വൈശാഖിൽ അമ്മാവന്റെ ഒപ്പം താമസിക്കുകയായിരുന്നു. എനിക്കു ടൈഫോയ്ഡ് പിടിച്ചു. ഒരാഴ്ചയോളം ബോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരിയ ബോധം വന്നപ്പോഴൊക്കെ കട്ടിലിന്നു കാച്ചലിൽ ഒരുവൃക്തത്രപം വന്നിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അത് ഒപ്പം പോകാൻ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ പോകാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ വരാം. ആ ത്രപം വിണ്ടും വിണ്ടും വന്നു. അതു വളരെ യഥാർത്ഥമായി തോന്നി. അതെന്നോടു വിണ്ടും വിണ്ടും അപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി.

'സുഖക്കേടു മാറിയപ്പോൾ ഞാൻ തിരിച്ചു കൽക്കത്തയ്ക്കു വന്നു. വിണ്ടും ആർക്കും ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരു കട്ടിയെന്ന നിലയിൽ വളർന്നു. ജോലി കിട്ടിയപ്പോഴാണ് ആദ്യ ധാരണ പിന്നെയും മാറ്റി. നിനക്കെന്നെ സ്നേഹമാണെന്നു തോന്നി. ഒരു തോന്നൽ മാത്രം. അതു് ആശ്വാസംതരുന്നതായിരുന്നു. അതിനു മുമ്പ് എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതായി ഒരു പുരുഷനു പറഞ്ഞ ഒരു വൃക്തി വൈശാഖിലെ കസിൻ മാത്രമാണ്. എനിക്കിപ്പോഴും എഴുത്താറുണ്ട്. അയാൾ പറയാറുണ്ട്, രോഹിണി, നീ ഒരു അജ്മാറിക്കാരിയല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാൻ കല്യാണം കഴിച്ചിരുന്നേ. സിന്ധി സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു അജ്മാറിക്കാരി മറ്റൊരു അജ്മാറിക്കാരിയെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ പാടില്ല.

'അവസാനം നിയും എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇതിലൊന്നും ഞാൻ കരഞ്ഞിട്ടില്ല. എല്ലാം വരുംപോലെ വരട്ടെന്നു കരുതി. ഞങ്ങൾ മൂന്ന സഹോദരിമാരാണല്ലോ ഇവിടുള്ളത്. ഞങ്ങൾക്കെ മാറിയിട്ടുള്ളൂ സ്ലീമനം കൊടുത്തല്ലാതെ വരാനെ കിട്ടില്ല. അച്ഛൻ മരിക്കുമ്പോൾ അത്രയധികം സമ്പാദ്യമൊന്നുമുണ്ടായിത്തന്നില്ല. മൂത്ത രണ്ടു കട്ടികളെ കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കുമ്പോഴേക്കും അമ്മ തളരും. ഞാൻ ഇടയ്ക്കിയ്ക്കു ഡ്രൈവിങ് അമ്മയോടു പറയാറുണ്ട്. അമ്മയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഗ്രാന്റിൽ ഒരു പുതിയ കാബറെ ഡാൻസറെ കാണാമെന്ന്.

മൈതാനത്തിലെ ഇരുട്ടിൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ കൊച്ചു താവളങ്ങൾ. ചൗരങ്കിയിൽ ജനങ്ങളുടെയും വാഹനങ്ങളുടെയും പ്രവാഹം. ഒന്നും മാറിയിട്ടില്ല. ഈ പുരാതനനഗരത്തിൽ മാറ്റം അസാദ്ധ്യമായിരിക്കണം. ഇത് എന്നെന്നും ഇങ്ങനെയായിരിക്കും. ഇനി എന്നെന്നും ഇങ്ങനെത്തന്നെയായിരിക്കും.

ഇനി എങ്ങോട്ടു പോകണ്ട?

എങ്ങോട്ടു പോകണം?

രോഹിണി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവളുടെ മുഖത്തു നിഴലുകൾ വീണു. ക്ഷണികമായ ദുഃഖത്തിന്റെ നിഴലുകൾ. അവ വേദനാപൂർവ്വം അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്നതയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

'നീ എന്താണ് ആലോചിക്കുന്നതു?'

'ഒന്നുമില്ല. നിന്റെ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ ചിലതാലോചിച്ചുപോയി. നീ പോയപ്പോൾ ഞാൻ കാര്യമായൊന്നും വിചാരിച്ചില്ല. ഉച്ചയ്ക്ക് ഓഫീസിൽ ഇരിക്കാറില്ല. ലഞ്ച് കഴിഞ്ഞാൽ ഡെയ്സിയുടെ ഒപ്പം പുറത്തു പോകും. രണ്ടു മണിക്കേ തിരിച്ചെത്തൂ. ഓഫീസ് സമയങ്ങളിൽ ധാരാളം ജോലിയുണ്ടാകും. ഇടയ്ക്കു തിരക്കിനിടയിൽ നിന്നെ ഓർമ്മ വരുമ്പോഴെല്ലാം സ്വയം ചോദിക്കും. ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന എന്ന പറയാത്ത ഒരു പയ്യനെപ്പറ്റി നീ എന്തിനോർക്കുന്നു?

'നീ സംസാരിക്കുന്നതു കേൾക്കാൻ എനിക്കിഷ്ടമാണ്.'

'ഞാൻ കാര്യമല്ലേ പറയുന്നതു? നീ ഒരിക്കലെങ്കിലും എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഒപ്പം കിടക്കുമ്പോഴെങ്കിലും?'

അത് ഉത്തരം പറയാൻ വിഷമമുള്ളതായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ താൻ അവളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നവോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു സമ്മതിക്കുന്നതിനെന്തായിരുന്നു തടസ്സം?

'നമുക്കു പുറത്തുപോകാം.' സുഹാസൻ പറഞ്ഞു. 'ഇതൊരു ഭ്രാന്തശാലയക്കാൾ പരമായിരിക്കുന്നു'

പുറത്തു ദിവസത്തിന്റെ വൃദ്ധമുഖം വാടിയിരുന്നു. ബാറിലെ കൃത്രിമവെളിച്ചം എത്ര ചതിവുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. പാക്ക്സ്ട്രീറ്റ് ഉണർന്നുകഴിഞ്ഞു. കൈകോർത്തു നടക്കമ്പോൾ രോഹിണി പറഞ്ഞു. 'നമ്മൾ ഓഫീസ് വിട്ട ദിവസേന നടക്കാനിറങ്ങിയല്ലേ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?'

'ഉണ്ട്. നീ അതിൽ ഇപ്പോൾ വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടോ?'

'ഛേ! ഞാൻ ഇതുവരെ ഒന്നിന്നും വ്യസനിച്ചിട്ടില്ല. നിനക്കറിയാമോ, അച്ഛൻ മരിച്ചത് എന്റെ പത്താം പിറന്നാൾ ദിവസമായിരുന്നു. അച്ഛൻ മരിച്ചിട്ടുപോലും ഞാൻ ഒരു തുള്ളികണ്ണീർ പൊഴിച്ചിട്ടില്ല. അന്നു മുതല്ക്കു ഞാൻ ഒരു 'ഭാഗ്യമില്ലാത്ത പെൺകുട്ടി'യാണെന്ന് എല്ലാവരും പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഞെട്ടാക്കിയില്ല. ആർക്കും എന്നെ ഇഷ്ടമില്ലെന്ന ധാരണയും വെച്ചു പലർത്തി ഞാൻ വളർന്നു. പതിനാലാം വയസ്സിൽ ഞാൻ മരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. എല്ലാവരും വിചാരിച്ചു ഞാൻ പിന്നെ ജീവിക്കില്ലെന്ന്. അന്നു ഞാൻ വൈശാഖിൽ അമ്മാവന്റെ ഒപ്പം താമസിക്കുകയായിരുന്നു. എനിക്കു ടൈഫോയ്ഡ് പിടിച്ചു. ഒരാഴ്ചയോളം ബോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരിയ ബോധം വന്നപ്പോഴൊക്കെ കട്ടിലിന്നു കാച്ചലിൽ ഒരുവൃക്തത്രപം വന്നിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അത് ഒപ്പം പോകാൻ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ പോകാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ വരാം. ആ ത്രപം വിണ്ടും വിണ്ടും വന്നു. അതു വളരെ യഥാർത്ഥമായി തോന്നി. അതെന്നോടു വിണ്ടും വിണ്ടും അപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി.

'സുഖക്കേടു മാറിയപ്പോൾ ഞാൻ തിരിച്ചു കൽക്കത്തയ്ക്കു വന്നു. വിണ്ടും ആർക്കും ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരു കട്ടിയെന്ന നിലയിൽ വളർന്നു. ജോലി കിട്ടിയപ്പോഴാണ് ആദ്യ ധാരണ പിന്നെയും മാറ്റി. നിനക്കെന്നെ സ്നേഹമാണെന്ന തോന്നി. ഒരു തോന്നൽ മാത്രം. അതു് ആശ്വാസംതരുന്നതായിരുന്നു. അതിനു മുമ്പ് എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതായി ഒരു പുരുഷനു പറഞ്ഞ ഒരു വൃക്തി വൈശാഖിലെ കസിൻ മാത്രമാണ്. എനിക്കിപ്പോഴും എഴുത്താറുണ്ട്. അയാൾ പറയാറുണ്ട്, രോഹിണി, നീ ഒരു അജ്മാറിക്കാരിയല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാൻ കല്യാണം കഴിച്ചിരുന്നേ. സിന്ധി സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു അജ്മാറിക്കാരി മറ്റൊരു അജ്മാറിക്കാരിയെ കല്യാണം കഴിക്കാൻ പാടില്ല.

'അവസാനം നിയും എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇതിലൊന്നും ഞാൻ കരഞ്ഞിട്ടില്ല. എല്ലാം വരുംപോലെ വരട്ടെന്നു കരുതി. ഞങ്ങൾ മൂന്ന സഹോദരിമാരാണല്ലോ ഇവിടുള്ളത്. ഞങ്ങൾക്കെ മാറിയിട്ടുള്ളൂ സ്ലീമനം കൊടുത്തല്ലാതെ വരാനെ കിട്ടില്ല. അച്ഛൻ മരിക്കുമ്പോൾ അത്രയധികം സമ്പാദ്യമൊന്നുമുണ്ടായിത്തന്നില്ല. മൂത്ത രണ്ടു കട്ടികളെ കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കുമ്പോഴേക്കും അമ്മ തളരും. ഞാൻ ഇടയ്ക്കു ഡ്രൈവിങ് അമ്മയോടു പറയാറുണ്ട്. അമ്മയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഗ്രാന്റിൽ ഒരു പുതിയ കാബറെ ഡാൻസറെ കാണാമെന്ന്.

മൈതാനത്തിലെ ഇരുട്ടിൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ കൊച്ചു താവളങ്ങൾ. ചൗരങ്കിയിൽ ജനങ്ങളുടെയും വാഹനങ്ങളുടെയും പ്രവാഹം. ഒന്നും മാറിയിട്ടില്ല. ഈ പുരാതനനഗരത്തിൽ മാറ്റം അസാദ്ധ്യമായിരിക്കണം. ഇത് എന്നെന്നും ഇങ്ങനെയായിരിക്കും. ഇനി എന്നെന്നും ഇങ്ങനെത്തന്നെയായിരിക്കും.

ഇനി എങ്ങോട്ടു പോകണ്ട?

എങ്ങോട്ടു പോകണം?

എവിടെയായാലും ഒരു മാതിരിയാണ്. കണ്ണുടുത്തു എല്ലാവരും. എല്ലാ സംഭവങ്ങളും, എല്ലാ പരിതഃസ്ഥിതികളും നിന്നെ നിരാശനാക്കുന്നു. ജീവിതവുമായുള്ള പൊരുത്തപ്പെടലിൽ നീ ഒരു പരാജയമാണ്. നിനക്കു പിന്മാറാം. നിന്റെ അസ്തിത്വം ഇതാ അസ്തമിക്കുന്നു.

'ടാക്സി.'

'എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?' രോഹിണി ചോദിക്കുകയാണ്.

'ഹോട്ടലിലേക്ക്, എന്റെ ഗ്രഹയിലേക്ക്.'

നിയോൺ പരസ്യങ്ങളുടെ പരമ്പരകൾ, വൈദ്യുത വിളക്കുകൾ, അവയ്ക്കു താഴെ നിഴലിലാണു മനുഷ്യരുടെ മുഖങ്ങൾ. വിചൂതമായ, മനോഹരമായ, ഭാവപൂർണ്ണമായ, മുഖങ്ങൾ. കണ്ടു മറന്ന ഒരു സ്വപ്നത്തിന്റെ അസ്വസ്ഥമായ പുനരാവർത്തനം പോലെ, അവ ഒരേ സമയം മടുപ്പിക്കുന്നതും മോഹിപ്പിക്കുന്നതും ആയിരുന്നു.

'നീ ദൽഹിയെപ്പറ്റി എന്താണ് ഒന്നും പറയാത്തതു?'

'ഒന്നും പറയാനില്ലാത്തതു കൊണ്ടു്. ജീവിതം വിരസമായിരുന്നു. ഒരു ചെറുത്തുള്ള മഞ്ഞക്കെട്ടിടങ്ങൾ, നരിച്ചുറുകളടേയും പക്ഷിക്കാഷ്ഠങ്ങളുടേയും ത്രുക്ഷഗന്ധമുള്ള പുരാതന ശവകുടീരങ്ങൾ. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരേക്കാൾ മരിച്ചവരുള്ള നഗരം.

'സായാഹ്നങ്ങളിൽ ലോഡി ഗാർഡനിൽ വേപ്പു മരങ്ങൾക്ക താഴെ പൂല്ലിൽ ഇരിക്കം. വേപ്പിലകൾ താഴെ വീണ ചിഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന സർപ്പഗന്ധം ശ്വസിച്ചു പൂല്ലിൽ കിടക്കും. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കും. ഇരുട്ടാകും, വഴിവിളക്കുകൾ കൺമിഴിക്കും. പിന്നെ രാത്രി വിണ്ടും പകലിലേക്കു യാത്രയാകം. വേറൊരു ദിവസം കൂടി.'

'നീ മറ്റ പെൺകുട്ടികളുടെ ഒപ്പം കിടക്കാറില്ലേ?'

'ഒരിക്കൽ.'

'പറയൂ.'

'ഒരു റിസപ്ഷനിസ്റ്റായിരുന്നു. ഒരു ആഫീസിൽ ബിസിനസ്സു കാര്യമായി പോയപ്പോൾ കണ്ടുമുട്ടി. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വൈകുന്നേരം അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു ലിഫ്റ്റു കൊടുത്തു. ഒരു രാത്രി ഒപ്പം ഉറങ്ങാൻ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ശനിയാഴ്ച അവൾ വന്നു. അവൾക്ക നിന്റെ അത്രതന്നെ നിറമുണ്ട്. നിന്നോക്കാൾ കറച്ചുകൂടി തടിയും. പക്ഷേ, അവൾ ഒരു വേശ്യയെപ്പോലെ പെരുമാറി. എനിക്കു മടുത്തു. ഒരു വേശ്യയുടെ ഒപ്പം കിടക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ രാത്രി തന്നെ അവളെ പറഞ്ഞയച്ചു. പിന്നിട്ട് ആ സാഹസത്തിനെ പോയിട്ടില്ല.'

'നിന്റെ വിഷമങ്ങൾ വളരെയധികം അയഥാർത്ഥങ്ങളാണ്. രോഹിണി പറഞ്ഞു. നിനക്കവയെ തരണം ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. നീ വിവാഹത്തിന്നൊരു പൈടാത്തതു തന്നെ നിന്നെപ്പോലെ കിറുക്കുള്ള ഒരു കട്ടിയെ കിട്ടാഞ്ഞിട്ടലല്ലേ? ഫോക്കറ്റുടെ നോവലും, റീഡിന്റെ കലാസ്വാദവും ഒരേ താൽപര്യത്തോടെ വായിക്കുന്ന; ഗാലറികളിൽ അബ്സ്ട്രാക്ട് ചിത്രങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അലസമായി കണ്ണോടിച്ചു നടക്കുന്ന; ഷൂമാറ്റേയും, മൊത്സാർട്ടിന്റേയും ഇടയിൽപ്പെട്ട് ശ്വാസം മുട്ടുന്ന അന്ധകാരത്തിന്റെ പിടിച്ചിൽ എനിക്കറിയാം. എന്റെ യാത്ര വിഫലമായോ?

'നിയെന്താണ് പെട്ടെന്നു മാറിയതു?'

സുഹാസൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അയാൾ ദൽഹിയിൽ വൈകിയെത്തുന്ന സന്ധ്യകളെ ഓർത്തു. രാത്രിയുടെ സൂക്ഷ്മതത്വത്തെത്തേടി അസ്വസ്ഥമായി ചരിക്കുന്ന സന്ധ്യകൾ. നിഴൽപോലെ സാമീപ്യത്തിൽ മാത്രം അറിയുന്നതും ഓർമ്മയിൽ അവ്യക്തമായി സൂപ്പം പോലെ മാത്രം തങ്ങിനില്ക്കുന്നതുമായ സന്ധ്യകൾ. എന്തിനവേണ്ടിയെന്നറിയാതെ, ലക്ഷ്യമില്ലാതെ, മങ്ങിയ തെരുവുകളിൽക്കൂടി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ സന്ധ്യകൾ.

'നീ വല്ലതായിരിക്കുന്നു.' സുഹാസൻ പറഞ്ഞു.

രോഹിണി ചിരിച്ചു. ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു: 'എന്റെ ഏതവയവമാണ് വല്ലതായിരിക്കുന്നതു?'

'നീ തെറിപറച്ചിൽ ഇനിയും നിർത്തിയിട്ടില്ല, അല്ലേ?'

'ഇപ്പോൾ പറയാറില്ല. ആരോടു പറയാനാണ്?'

'ഉണ്ടല്ലോ. ഓഫീസിൽത്തന്നെ ധാരാളം ചെറുപ്പക്കാരും കിഴവന്മാരും നിന്റെ പിന്നാലെ നടക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.'

'ഞാൻ അവരെയെല്ലാം എങ്ങനെയാണ് കണക്കാക്കുന്നതെന്നു നിനക്ക് നന്നായി അറിയാമല്ലോ.'

'സുരാജ് ചൗധരി?'

'നീ വളരെ അസൂയാലുവാണ്. സുരാജ് ചൗധരിയുമായി എനിക്ക് യാതൊരിടപാടുമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞില്ലേ?'

'നീ അയാളുടെ ഒപ്പം ടിൻകാസിൽ ജാംഷെഡ്പൂരേ പോയതോ?'

'എപ്പോൾ?'

'ഞാൻ ദില്ലിക്കു പോയതിനു ശേഷം.'

'ഇല്ല.'

'ഉണ്ട്.'

'ഇല്ല'

'ഉണ്ട്. എനിക്കറിയാം.'

'ശരിയാണ്. ഒരിക്കൽ പോയി. കാരണവുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, നീ അതറിയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല.'

'എന്തായിരുന്നു കാരണം?'

'നിന്നോടു പറയില്ല'

'എനിക്കറിയാം. നിനക്കയാളെ ഇഷ്ടമാണ്. അതു തന്നെ. അതു സമ്മതിച്ചുകൂടേ?'

'ചൗധരിയെ ഇഷ്ടമാവുകയോ? നിയെന്തൊരു വിഡ്ഢിയാണ്! ഒന്നാമതായി അയാൾ വിവാഹിതനാണ്. ഇനി അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ, അയാളിൽ ഇഷ്ടപ്പെടാവുന്നതായി ഒന്നും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. അയാൾ ഒരു ഉണക്കമരുശ്യത്തെപ്പോലെ മെലിഞ്ഞിട്ടാണ്. എനിക്കു മെലിഞ്ഞ ആൾക്കാരെ ഇഷ്ടമല്ലെന്ന നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ?'

'എനിക്ക മനസ്സിലാവുന്നില്ല.' അയാൾ പറഞ്ഞു. 'നിനക്കയാളെ ഇഷ്ടമല്ലെന്ന പറയുന്നു. അയാളുടെ ഒപ്പം പോകകയും ചെയ്തു.'

രോഹിണി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ദേഹത്തിൽ തഴുകുന്ന മാർദ്ദവമുള്ള കൈകൾ നിശ്ചലങ്ങളാകുന്നതും വീണ്ടും സാവധാനത്തിൽ ചലിക്കുന്നതും സുഹാസൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

'നിയെന്താണ് നിശ്ശബ്ദയായതു?'

അവൾ ചിരിച്ചു. വേദന കലർന്ന ചിരി.

'ഞാൻ ഒരു പെൺകുട്ടിയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു. ഏകാകിയായ ഒരു ചെറിയ പെൺകുട്ടി. ചാടിക്കളിച്ച് അരികിലെത്തുന്ന കറുത്ത ആട്ടിൻ കുട്ടിയോടു ചോദിക്കുന്നു. നിന്റെ കൈയിലെന്താണുള്ളത്? ആട്ടിൻ കുട്ടി മറുപടി പറയുന്നു. മൂന്നു സഞ്ചികമ്പിളി രോമം. ഒന്ന് എന്റെ യജമാനന്ന്, ഒന്ന് യജമാനത്തിക്ക്. ഒന്ന് അടുത്ത തെരുവിൽ താമസിക്കുന്ന ആൺകുട്ടിക്കും. അജ്ഞാതനായ ആ ആൺകുട്ടിയെപ്പറ്റി ഞാൻ ആലോചിക്കാറുണ്ട്. അവൻ എന്നെപ്പോലെ ഏകാകിയായിരുന്നു. എനിക്കവനെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!'

'ഞാൻ നിന്നെ വേദനിപ്പിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചില്ല. രോഹിണി.' സുഹാസൻ പറഞ്ഞു. 'എനിക്ക് ചൗധരിയെ ഇഷ്ടമല്ല. അതുകൊണ്ട് നീ അയാളുടെ ഒപ്പം പോയതു് ഇഷ്ടമായില്ല. അത്രയേ ഉള്ളൂ.'

'എനിക്കും അയാളെ വെറുപ്പായിരുന്നു. ഇത്ര വയസ്സായിട്ടും, ഭാര്യയും കട്ടികളുമുണ്ടായിട്ടും അയാൾ ശൃംഗരിക്കാൻ വന്നിരുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു ദിവസം അയാൾ നിനക്കുദിച്ച് വളരെ നന്നായി പറഞ്ഞു. നീ നല്ല ചെറുപ്പക്കാരനാണെന്നും, നിന്നെ കല്യാണം കഴിച്ചാൽ നല്ല യോജിപ്പായിരിക്കം എന്നും മറ്റും മണിക്കൂറോളം നിന്നെപ്പറ്റിത്തന്നെ ഇടയിൽപ്പെട്ട് ശ്വാസം മുട്ടുന്ന അന്ധകാരത്തിന്റെ പിടിച്ചിൽ എനിക്കറിയാം. എന്റെ യാത്ര വിഫലമായോ?

'നീയെന്താണ് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അയാൾ ദൽഹിയിൽ വൈകിയെത്തുന്ന സന്ധ്യകളെ ഓർത്തു. രാത്രിയുടെ സൂക്ഷ്മതത്വത്തെത്തേടി അസ്വസ്ഥമായി ചരിക്കുന്ന സന്ധ്യകൾ. നിഴൽപോലെ സാമീപ്യത്തിൽ മാത്രം അറിയുന്നതും ഓർമ്മയിൽ അവ്യക്തമായി സൂപ്പം പോലെ മാത്രം തങ്ങിനില്ക്കുന്നതുമായ സന്ധ്യകൾ. എന്തിനവേണ്ടിയെന്നറിയാതെ, ലക്ഷ്യമില്ലാതെ, മങ്ങിയ തെരുവുകളിൽക്കൂട

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>